

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **J. S.** ,

skazanego za czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 2020 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 maja 2018 r., sygn. II K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 września 2019 r., sygn. II AKa (...),

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 22 maja 2018 r. w sprawie o sygn. II K (...), uznał J. S. za winnego popełnienia dwóch czynów ciągłych: pierwszego, zakwalifikowanego z „art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 272 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., art. 18 k.k. w zw. z art. 238 § 1 k.k., art. 233 § 1 k.k., art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.”, za który wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, oraz drugiego, tj. czynu z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności (pkt 1 i 2). Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i 86 § 1 k.k. Sąd orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt 3 wyroku).

Na mocy art. 299 § 7 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 150 000 zł (pkt 4 wyroku).

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 27 września 2019 r., sygn. II AKA (...), zmienił w części wyrok Sądu I instancji wobec J. S. , w ten sposób, że wyeliminował z pkt 1 wyroku z podstawy wymiaru kary przepis art. 286 § 1 k.k., natomiast w przypadku skazania z pkt 2 wyroku przyjął, że J. S. przyjmował na rachunki prowadzone w Oddziale F. S.A. w C. środki w kwocie nie mniejszej niż 60.000 złotych (pkt I ppkt i 1 2). Ponadto Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4 wyroku Sądu Okręgowego. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt II).

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego, w której sformułowano także wniosek o wstrzymanie wykonania „pozostalej do odbycia reszty kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, tj. 1 (jednego) roku 4 (czterech) miesięcy i 14 dni pozbawienia wolności, której wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji”. W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że skazany „wykazuje poszanowanie dla porządku prawnego i nie podejmuje jakichkolwiek działań, które byłyby niezgodne z prawem, ani też zmierzałyby do destabilizacji postępowania karnego”. Za wstrzymaniem wykonania prawomocnego orzeczenia, w ocenie obrońcy skazanego, przemawiają takie okoliczności jak: stałe miejsce zamieszkania, wiek oraz stan zdrowia skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Co prawda z samej treści art. 532 § 1 k.p.k. nie wynikają przesłanki wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku, jednak w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7

września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Trzeba bowiem mieć na względzie, że regułą jest wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Odnosząc się do wskazanych w uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku faktów dotyczących sytuacji zdrowotnej J. S., Sąd Najwyższy wraca uwagę, że tego rodzaju okoliczności nie mogą stanowić podstawy wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Natomiast mogą być one wzięte pod uwagę w toku procedury rozpoznania wniosku o odroczenie wykonania kary (art. 151 § 1 k.k.w.) lub przerwy w wykonaniu kary (art. 153 k.k.w.).

Dodać należy, że podjęta przez Sąd Najwyższy decyzja o odmowie wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności wniesionej w tej sprawie kasacji.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.